

ВАРТОВА БАШТА

ВІСНИК ЕГОВОГО ЦАРСТВА

СПОМИН ОСНОВАННЯ НОВОГО СВІТА

„І поклоняться йому всі, що домують на землі, котрих імена не написані в книзі життя Ангця, заколеного від основи світа”. – Одкр. 13:8.

Егова Бог заложив основу для світа о тривалім мирі і справедливості перед дев'ятнадцятьма століттями. Тому ні один з політичних правителів і релігійних священників християнства нині не може заложити основи „ліпшого завтрішнього світа”, як це вони його називають. Життя мільйонів людей, які були убиті в тих двох світових війнах від 1914 р. по Х.Р., не приготують правдивої основи для „нового ліпшого світа” з тривалим миром. Вони не можуть порівнюватися або суперничати з „певною основою”, яку заложив Егова Бог приблизно дві тисячі літ тому. Та певна основа була заложена через смерть Його Сина, Месії.

Питання: Чому нинішні люди не можуть заснувати нового світа в тривалім мирі?

2. Йоан, син юдейського священника Захарії, вказував на Ісуса з Назарету як на Месію і говорив про Нього як про „Ангця Божого, що бере на себе гріхи світа”. (Йоана 1:29). Сотки літ перед Йоаном, пророк Ісаїя порівнював прихід Месії з Ангцем. Його власна подібність до Ангця означає, що він буде убитий і положений в смерть в насильний спосіб. Ісаїя пророкував: „Його брано на допит та Він терпів добровільно і не отвирав уст своїх; неначе вівцю (Ангця) на заріз Його ведено, і як ягня (Вівця) перед пострегачем німе, так і Він не відчиняв уст своїх з узів від суду (через пригноблення і суд. Рум. Б.). Пірвано Його... Вирвано Його з землі живучих; за проступи людей моїх потерпів Він смерть, визначили гріб Йому з злодіями та Його погребано в багатого, бо (подібно до Ангця або вівці), не вчинив він гріха і не правди не було в устах Його ... Він принесе життя своє в жертву примирення”. Ісаїя 53:7-10. Тому що душа цього не винного була вилита в смерть для добра цілого людства, основа нового справедливого світу заложена в нім.

3. Для тієї причини, коли Апокаліпсис або Одкриття предсказує нинішні політичні історії для світового панування, говорить про Месію як про „Ангця заколеного від основи світа.” (Одкр. 13:8). Люди на землі, які занедбують, Його почитати в цім часі суду над народами, маючи нічого в Біблії, що вказувало б що вони прийдуть неушкодженими через „великий утиск” в яким цей світ скінчиться. Скоріше замість цього, є предсказане їх засудження на знищення. З протилежної сторони справи, ті котрі почитають його як Ангця Божого, котрого смерть приготувала в жертву за гріх є єдиними маючими право мати якусь надію на пережиття великого горя і перехід живими в новий світ справедливості.

Питання: 2.3. Кому подібний був вчинений Месія, через кого і чому?

4. Перед тим, як Агнець, Ісус з Назарету, мав бути заколений в жорстокий спосіб на нашій землі, Егова Бог, Великий Пастир, предсказав, що він буде мати групу або тіло вірних послідувачів, котрі будуть вчинені подібними його образу. Тепер існує на землі малий останок таких вірних членів тіла Його. Тому, слова апостола написані до Ефесян 1:3, 4 відносяться до цього нинішнього останка, а саме: „Благословенний Бог і Отець Господа нашого Ісуса Христа, що благословив нас всяким благословенням духовним на небесах у христі, яко ж вибрав нас у Йому перед основи світа (при смерті Христа), щоб бути нам святими і непорочними перед ним у любові, „Більше того і нині, а особливо від 1918 року по Х.Р., існує множество людей котрі є подібні до овець і котрі добре роблять цьому вірному останкові тоді коли перейде велике горе, Агнець Божий в славі свого Царства скаже цій земній клясі овець: „Прийдіть благословенні отця мого, осягніть Царство, приготовлене вам від основи світа”. (Мат., 25:34). Благословенства Царства були приготовлені для них від основи світа, тому що Агнець Божий не вмер тільки за „тіло Своє, котре єсть церква”, але також і за всіх інших з людства, котрі віритимуть в Його жертву, як

жертву за гріх і посвящать себе самих Богу через Нього. В гармонії з цим, Йоан писав Церкві, котра є тіло Христове: „Коли хто згрішить, заступника маємо перед Отцем, Ісуса Христа праведника. А Він вблагання (спокутна жертва) за гріхи наші, не за наші ж тільки, а також цілого світу”. – Іоан.2:1,2.

Питання: а) Коли вибрав Бог церкву у Христі? б) Коли були приготовлені благословенства царства для нинішніх „інших овець”?

Заколення Агнця

5. Заколення Агнця відзначає час коли була заложена основа справедливого нового світа. Це не сталося тоді, коли Ісус з Назарету представив Себе Йоанові Хрестителеві, коло 1 жовтня 29 року і був охрещений в воді. Це правда, Його хрещення символізує Його смерть для Нього як чоловіка, щоби надалі міг жити для Бога на сповнення всіх пророцтв які наперед були написані. Тоді мало місце те, що описує апостол Павло до Жидів 10:4-7, кажучи: „Не можна бо, щоб кров волова та козлина знімала гріхи. Тим же входячи у світ (Він) глаголе: „Жертви і приноси (телят, козлів і агнів) не схотів еси, тіло ж наготовив Мені еси. Огняні жертви і (жертви) за гріх не вдобав еси. Тоді я сказав: „Ось, йду (у почині книги написано про мене) чинити волю Твою, Боже”, Відтоді почав Ісус бути хрещеним в смерть. Але це хрещення в смерть не скінчилось при Його хрещенню в ріці Йордан, як це є показане через Його слова до Своїх учеників Якова і Йоана, якраз за кілька місяців перед тим, як був умертвлений: „Хрещенням, яким Я хрещусь, хреститиметься”. (Мар. 10:39). Незадовго перед тим, того самого року, Він сказав всім своїм ученикам: «Хрещенням же маю хреститись і як мені важко, доки це скінчиться (сповниться, Огнінко)». (Луки 12:50). Це хрещення в смерть не було цілковито сповнене, і тому Його заколення як Агнця не було закінчене поки не був Він приведений перед вбивців на Голгофу і умер на стовпі тортур, в п'ятницю 3 квітня 33 року.

Питання: Коли був Ісус Агнець заколений від основання світу? і що це означає?

6. В той час отже «була заложена основа обіцяного Богом нового світа, тому про Христа говорить як про «Агнця заколеного від основання світа». Він мав умерти для того, щоби всі ті, котрі осягнуть життя в новім світі могли одержати очищення від гріхів в Його крові і щоби простилися їх провини проти Бога. Все ж таки, Ісус повинен бути живою основою для вічного нового світа. Для тієї причини, Всемогутний Бог, воскресив Його з мертвих до бессмертного життя на небесах. Таким чином Він став «живим каменем» і, як такий міг вознестися на небеса до присутності Бога, Свого Отця і міг бути положений як «певна основа» небесної організації званої Сион. Для того, щоби церква була будована на Нім з привілеєм членів Його тіла йти до Нього: «Приступаючи до Нього, до каменя живого, від людей відкиненого, від Бога ж вибраного, дорогого, і самі, якож живе каміння, будуйте дім духовний, священство святе, щоби приношено духовні жертви, любоприємні Богу через Ісуса Христа. Тим то і стоїть в Писанню: «Ось, кладу в Сионі, угольний камінь, вибраний, дорогий; і віруючий в Нього не осоромиться», (1 Петр. 2:4-6). Так писав Петро церкві, будованій на Христі Ісусі, певній основі.

7. А юдейським правителям і старшим в салі трибуналу, Петро сказав незабаром після воскресіння і вознесення Ісуса Христа: «Се, камінь, зневажений (відкинений) од вас будівничих, що стався головою угла; і нема ні в кому другому спасення, бо й нема іншого під небом, даного людям щоби ним спастись нам». (Діян. 4:8-12). Згідно з пророцтвом Біблії, релігійні правителі і політичні старші християнства йдуть нині дорогою тих юдеїв. Вони не мають правдиву основу нового світа Божого, і кладуть, натомість, основу людсьми, скроплену кровью, для їх власного «нового і ліпшого теперішнього нового світа».

Питання: 6, 7. Чому Він повинен бути живою основою, і для кого?

8. Через провидіння Боже, той, що має право щоби говорилось про Нього як Агнця, заколеного від основання світа», був заколений в тілі в той самий день в котрий Ізраїльтяни заколювали свого пасхального агнця і їли його разом з прісним хлібом в 33 році по Хр. «Агнець Божий» мав умерти в той самий день пасхальної жертви, щоби міг діяти як правдивий пасхальний Агнець, яког кров має достатню вартість щоби стерти гріх всіх тих з людства котрі вірують і приймають Його як свою жертву за гріх. Після юдейської Пасхи, наступав, протягом одного тижня, або сімох днів, празник прісного хліба, від п'ятнадцятого до двадцять першого їх першого місяця. З огляду на повиші факти, апостол Павло писав: «Очистьте ж старий квас, щоби ви були новим

місивом, яко ж ви і є безквасні, бо пасха наша, Христос, заколена за нас (за нас у жертву принесений, пер. Огієнко). Тим же всяткуємо (празник) не в старому квасі, ані в квасі злоби та лукавства, а в опрісноках чистоти і правди». (1 Кор. 5:7,8). Вже той факт, що Павло називає «пасха наша Христос» вимагає щоб Христос Ісус був пожертвований в той самий день в котрий юдеї заколювали і їли свого пасхального агня, тобто в день 14 Нізана. Через розпорядження Боже, Нізан був першим місяцем їх року. важним є зрозуміти і розпізнати той факт, щоб знати в кожному році властивий час для святкування Спомину про основи нового світа справедливості, через смерть Агня Божого.

Питання: В який день Він був заколений як Агнець, і чому в той день?

9. Перша пасха була обходжена Ізраїльтянами під Мойсеєм в долі в землі Єгипецькій в шістнадцятому столітті перед Хр. Первенці, як всіх людей так і тварин в Єгипті мали бути убиті ангелом смерті післанним Єговою, щоби таким чином подолати впертий опір фараона проти вимоги Єгови і щоби випустив вільними Ізраїльтян вийти з Єгипту. Для того, щоби первенці їх власних дітей та домашніх тварин були захищені і оборонені і для того, щоби доказати свою гідність щоби бути визволеними з Єгипту через підпорядкування себе Єгові Богу, Ізраїльтянам було поручено жертвувати і їсти пасхальну жертву чотирнадцятого дня місяця Абіб або Нізан. Читаємо: «І говорив Єгова Мойсейові та Аронові в землі Єгипетській, кажучи: Місяць цей буде для вас початок місяців; він буде для вас перший місяць року. Промовте до всієї громади Ізраїльської, кажучи: У десятий день місяця цього кожен чоловік нехай візьме агня на кожду родину, один агнець на кождий дім... І держатимете його до чотирнадцятого дня того місяця і заколе його вся громада Ізраїльська над вечір (замітка марга між двома вечорами). Нехай возмуть кров його, і помажуть оба одвірки та і верхній поріг в домах де їстимуть його. І їстимуть м'ясо тієї ночі спечене на огні їстимуть його». – 2 Мой. 12:1-8. Вираз «Між двома вечорами» в українській Біблії знаходимо в 4 Мойс.9:3,5,11.

Питання: Де була заколювана перша пасхальна жертва і коли?

«Між двома вечорами»

10. В староеврейській мові, в котрій було дане Мойсейові поручення Єгови вираз вечір значить буквально між двома вечерами. Це спричинило спір що стосується точного часу коли був заколюваний пасхальний агнець. Також коли Христос Ісус святкував Свою останню пасхальну вечерю разом з дванадцятьма Своїми учениками безпосередньо після котрої він запровадив новий спомин належний новому світу правленому Царством Божим. Є учені, котрі аргументують, що ці два вечори, між котрими мав бути заколений пасхальний, тягнулися від 12-ї години пополудні до 6-ї години пополудні або заходу сонця, так що середина між цими двома вечерами була би о 3-й годині пополудні. Вони покликаються способом справляючий враження на смерть Ісуса о тій пообідній годині. Юдейський двадцять чотири годинний день розпочинається при заході сонця (3 Мой. 23:32). Таким чином, їх аргумент приводить до висновку що пасхальна жертва була заколювана всередині пополудні дня 14-го Нізана, перед заходом сонця і була знана вночі 15-го Нізана. Для свого попертя вони наводять 4 Мойсея. 33:2,3. відомий французький рабін. Соломон Ізакі, звичайно знаний як «Наші», з 11-го століття. В своєму коментарі до 2 Мой. 12:6, заявляє: «Мені здається, що фраза «Між двома вечерами», показує час між вечером дня а вечером ночі. Вечір дня спочатку сьомої години (або безпосередньо після границі пополудня) коли тіні починають розтягатися в той час, як вечір ночі є на початку ночі. Лексіан (словник) Давида Кімх пояснює: „Існує два вечери, тому що від часу коли сонце починає опускатися, в (по 12-й год. ополудні) є один вечір, а другий вечір є після того, як йде сонце, а це є проміжуток часу який є розумілий через вираз „Між двома вечерами“. Це є юдейська традицій на точка зору.

Питання: Яка є традиційна точка зору про вираз „Між двома вечерами“?

11. Все ж таки є другі визначні вчені, котрі беруть цей вираз в відмінний спосіб; один з них був знаменний рабін іспанський, Абен-Езра-І 167 названий юдеями: Розумний, великий. Між його відомими працями є „Коментар о Пентатеух“; між іншим він каже: „Ось чим є два вечери, перший є коли сонце опускається, а це є час, коли воно сховається за обрієм; знову ж той другий є тоді коли світло є відбиване в облаках і щезає, а між ними існує проміжуток часу з около одної години і двадцять хвилин“. (Коментар, 2 Мой. 12:6). Цей Абен-Езра, не згадуючи вже антиталмудистів Самарії і Караїмів, є наслідуваний в цій точці зору такими ученими як Міхаеліс, Розенмюллер, Газеніус, Маурер, Калісг, Кнобель, і більшістю коментаторів 19-го століття. Всі вони

беруть вираз „між двома вечерами” щоби показати проміжуток часу між заходом сонця а моментом в котрім зорі стають видними або коли осідає темнота, котрий-то проміжок був би між шостою а семою годиною пополудні. (X)

12. Це означало би, що спочатку в Єгипті Ізраїльтяни заколювали Пасхального агня між двома вечерами, оскільки заколювали жертву по заході сонця і перед настанням ночі на 14-го Нізана. Вони зараз її приготували і їли в ту саму ніч перед північчю. – 4 Мойс.28:16.

Питання: 11, 12. Що показує та друга точка зору відносно часу заколення Агня?

(X) Історик Йозефус, в „Антики о Юдеях”, 2 книга, 14-й і 15-й розділ, каже: „А коли настав 14-й день то всі були готові виходити, і приносили жертву і очищували свої дома кровю, уживаючи в тій цілі жмутка гисопу; а після того як повечеряли, рештки м'яса спалили в митті (чаші) коли приготувлялися виходити. Звідки це є, що ми продовжуємо приносити цю жертву в цей самий спосіб, і називаємо цей празник Пасха, що значить празник Пасок; тому що в той день Бог охоронив нас, а наслав поразу на Єгиптян. Тому що знищення первинців прийшло на Єгиптян в ту ніч, таким чином, багатьох з Єгиптян, котрі мешкали близько Царської палати вимагали від Фараона щоб випустив жидів... Вони залишили Єгипет в місяці Ксантікус, п'ятнадцятого дня місячного місяця”.

В 8-й книзі, 10-й розділ, Йозефус скаже: „Празник опрісноків наступає по празнику Пасхи, а припадає на 15-й день місяця і триває сім днів, в котрих вони харчуються прісним хлібом... А на другий день опрісноків, котрий є шістнадцятим днем місяця, вони перший раз споживають з плодів землі, тому що перед тим днем вони не доторкались до них, і в той час як вони уважали що то чиниться на честь Бога, від котрого вони одержують цей достаток харчів, насамперед вони приносять первоплоди з їх ячменю”.

„Юдейські війни”. 4-й розділ, 5-а книга, Йозефус каже: „І на празник прісного хліба, котрий тепер настав, це було 14-го дня місяця Ксантікус, або Нізана, коли віриться що Юдеї були визволені з-під Єгиптян”. Кажеться, що Йозефус каже, що Ізраїльтяни жертвували і їли свої Пасхи і були заховані, в один день 14-го Нізана.

13. Вартова Башта почала публікуватися в 19-му столітті і вже від початку приєднувалася до цього останнього розуміння проблем. Наприклад в її „Колонці питань”, в номері з лютого 1886 року, говорилося це: „ Сталось пополудні в дні 14-го Нізана (відповідаючи цьому року по неділкові, 19-го квітня пополудні обіду) що Ісус умер. Згідно з законом пасхальний Агнець мав бути заколений на 14-го Нізана... Коли Господь і Апостоли святкували вечерю пасхи останній раз спільно, вони споживали її за вчасу, в дні 14-го Нізана – тієї самої ночі, котрої був виданий. Після типічної вечері, була установа вечеря спомину, або вечеря Господня, а від так вони виїшли надвір – до Гетсаману до Каяфи, до Ірода, до Пилата і на Голгофу, де Ісус був розп'ятий пополудню того самого дня, і був похований того самого пополудня, тому що (семиденний празник розпочинався наступного дня 15-го Нізана в 6-тій год, пополудні того самого дня, в котрім умер Ісус). (Йоан. 19:32,33). Не (семиденний) празник пасхи був тим, що обходив Ісус, але вечеря після котрої Він установив, щоби зняло її місце, памяткову вечерю своєї смерті, з хлібом і вином. - § 4-6.

14. В номері Вартової Башти з Березня 1889 року п. з. „Роковини смерті нашого Господа”, читаємо: „ жиди уважали свій день в спосіб відмінний від того, як ми чинимо нині. По їхньому, день розпочинався по заході сонця, або о 6-тій год. пополудні. Так пояснюється той факт, що Господь наш і Апостоли могли їсти останню вечерю, правдоподібно, біля 8-ї год. від так, піти в Гетсамагський город, до Пилата і до Ірода, і бути розп'ятим в той самий день після обіду. Правдоподібно що це було з огляду на той факт, щоби як символічна вечеря на спомин смерті нашого Господа, так і сама смерть могли бути в один і той самий день, котрий жиди, за згаданим звичаєм, уважали двадцять-чотири-годинним днем, починаючи від вечора”. - §4.

Питання: 13,14. Яку точку зору застосувала Вартова Башта до Памяткової Вечері?

Запровадження Спомину

15. Памятаємо протягом цілого цього обговорення, що це, що стараємося установити для користі наших нових читачів є властивий час для святкування цього, що Павло називає «Господньою Вечерою». (I Кор 11:20). Що це, що Ісус і Його дванадцять учеників їли, небуло зви-

чайним обідом (їдою) з прісним хлібом, ні якоюсь гостиною приготовленою дружньою господинею, є ясным з повідомлення Матея, Марка і Луки. Ні який кислий хліб не міг бути їдений на пасхальну вечерю на 14-го Нізана. Тому разом з семиденним празником опрісноків, котрий почався другого дня після пасхальної вечері, було сім послідовних днів прісного хліба всіх разом. (3 Мой. 25:5,6) В Марка 14:12,14 читаємо «Першого дня опрісноків, як пасхальне ягня кололи (коли жертвували Пасху). Кажуть Йому ученики Його: де хочеш, щоб приготувати тобі їсти Пасху?... Учитель каже: Де світлиця, щоб Пасху мені їсти з учениками моїми». (Також Мат. 26:17,18; Луки 22:7-11). Сівши за стіл в верхній салі в Єрусалимі у вечорі 14-го Нізана 33 р. по Хр., Ісус сказав їм: «Сильно забажав Я їсти цю Пасху з вами, перед Своїми страстями; бо говорю вам що, відтепер неїстиму її більше, поки несповниться в Божому Царстві».- Луки 22:15,16, Ам: Станд Версія.

16. Так ототожнює Ісус рішучо цей обід як Спомин першої Ізраїльської Пасхи в Єгипті. Слова Ісуса виключають такий аргумент декотрих, що будь-то би Ісус празнував Пасху за один день перед законною датою в тім випадку Ісус, або один із учеників мав піти в храм в Єрусалим для того щоби заколоти пасхального Агнця в присутності священників потім один священник мав покропити його кров'ю у підніжок жартівника, а жир принести на жертівник. Юдейське духовенство мало рішучі регули що до жертви Пасхи. Таким чином, не уявляємо собі що священники Храму були б виконували основні діла кроплення кров'ю агнця і палення жиру разом з ладаном в цей самий вечір в якійсь іншій день ніж цей законний(*). Є ясным, адже, що Ісус святкував пасхальну вечерю в законний спосіб, на дату роковин першого її обходження в долі в Єгипті, під Мойсеєм.

Питання: 15,16. а) Як ми знаємо, що обід який Ісус їв з своїми учениками не був звичайним обідом? б) Чому ця Пасха не була обходження на один день раніше?

(*). Дивись 501 стр. опубліковану

17. За Апостолом Йоаном, на цю Пасхальну вечерю, Ісус умив Своїм ученикам ноги, як приклад смирності і люблячої служби для них. Йоан подає «Перед святом же Пасхи Ісус як той, що знав, що настала година Йому перейти до Отця з цього світу, а тому що любив Своїх, що Були в світі до кінця любив їх. Під час же вечері, після того, як диявол положив у серце Симона – Юді Іскаріотському думку, щоб він зрадив Його» (Йоан. 13:1,2) (Емфатік, Діаглот) таким чином, Ісус приготувався мити ноги Своїм ученикам в часі як приготувалася Пасха, або під час вечері, як це Амер. Стандартова Версія переклала цей вираз. Отже вираз Йоана перед їдженням Пасхи „Не значить що це мало місце за столом в день перед їдженням Пасхальною вечерою на 13-го Нізана, як твердять декотрі. Це значить, що безпосередньо перед розпочаттям обіду Пасхи. Ісус знав що настала година Його особистої власної жертви як „Агнця Божого”. Це була причина чому Він скористав цим послідним привілеєм щоб умити Своїм мученикам ноги і дати їм деякі вказівки в зв'язку з покірністю. Таким чином, це діялося в вечір в четвер 2-го квітня 33 р. По Хр., за нашим календарем, а 14-го Нізана, за Юдейським місячним календарем. Це була ніч Пасхи. Тому ще три письменники, Матей, Марко і Лука, написали все подрібно про останню Пасху Ісуса і про запровадження нового спомину, то Йоан пропустив звичайні подробиці про Пасху і про пам'яткове святкування, а подає нам інші необхідні подробиці (не записані) іншими трьома письменниками.

Питання: Чому не показує Йоана 13:1,2 що немовби це був обід перед Пасхою?

18. В той час, як їли агнця, Ісус сповістив хто буде Його зрадником, оскільки умачав кусок хліба в підливку з гірких зел і простягнув Юді Іскаріотському, „А за куском увійшов тоді в него (Юду) сатана. Рече ж Йому Ісус, що робиш, роби швидко. Сього ж не розумів ніхто, що сиділи за столом, проти чого сказав Йому. Деякі бо думали, - яко ж бо скриньку мав Юда, - що каже йому Ісус: Купи, що треба нам про свято; або, щоб дав убогим”. (Йоана 13:27-29). Не тому що Ісус і Його ученики потребували ще чогось доля празнику котрий був тоді в перебігу, але тому що празник опрісноків котрий наступив в часі наступних сімох днів вимагав щось приготувати і тому ученики думали що Юда був посланий щось купити для того празнику, котрий був святкований починаючи від 15-го Нізана.

Питання: Чому Йоана 13:29 не показує що це було перед Пасхою?

19. Тільки в Єгипті, за п'ятнадцять століть перед цим, діялося що небуло вільно Ізраїльтянам залишати своїх домів, перед настанням ранку, тому що на дворі в краю був ангел губитель з сторони Єгови. Тому Ісус ненарушив закону ані навіть на йоту або на букву з нього, коли післав в ночі Юду: ані навіть тоді ні, коли Він і одинадцять Його вірних учеників пізніше вийшли на двір. (2 Мой 12:22). Треба зауважити, отже, що Юда не був присутній коли Ісус установив спомин нового діла в ніч Пасхи Спомину. (*). Юда після того як узяв кусок хліба, вийшов на двір. Була ніч (Йоан. 13:30). Цей факт установляє принцип або засаду, що празник Спомину є тим-то що повинно бути святковане тільки у вечер після заходу сонця і перед півночю, а не ранком або в якійсь іншій порі дня.

Питання: В який час дня є показано тут для обходження памятки Вечері?

(*) Що Юда вийшов перед тим, як Ісус установив памятку вечерю, було вже розглянено в номері Вартової Башти з 15-го Вересня 1914 р., котра під заголовком „Кріза в життю Юди” говорила от таке: „Очевидно, тільки за малий час після цього сталося, що Юда відійшов, справозданна було що”... увійшов... в него Сатана”. Дуже можливо, що Юда не був присутній коли Ісус трохи пізніше установив Памятку Вечерю котру тепер святкують правдиві християни.

20. Ті многі доклади показують що Спомин смерті Христа було установлено, точно установлено після того як ученики закінчили їсти Пасхального Агня цим чином сповнили закон Мойсеїв, яким вони були зв'язані. Марко повідомляє: „Як же їли вони, взявши Ісус хліб поблагословивши ламав і дав їм, і рече: Прийміть, їжте: Се єсть тіло моє. І взявши чашу і оддавши хвалу, подав їм і пили з неї всі. І рече їм: Це єсть кров Моя Нового Завіту, що за многих проливається істинно глаголю вам: Що більше не питиму від плоду виноградного аж до дня того, коли його питиму новим у Царстві Божім. Заспівавши (похвальні пісні) вони вийшли на гору Оливну (Мар. 14:22-26). Царство Боже, котре Ісус тут згадує як в будучності, є Царством Нового світа справедливості, в котрім Ісус Христос сподівався бути разом з Своїми вірними мучениками, щоб там пити чашу, не соромної смерті, але радості в Славі. Отже, святкування Спомину привело декого в зв'язок з царством Божим упровадженням через Ісуса і це зміцнює доказ що воно є Споминном основання нового світа в котрім те славне Царство матиме абсолютну контроль для благословення цілого послухного людства.

Питання: Що показує Вечеря Спомину яка була установлена після Пасхи, і котра спомінає основання Нового Світа?

КОЛИ І ЯК МАЄТЬСЯ СВЯТКУВАТИ ПАМЯТКОВУ ВЕЧЕРЮ

1. Без жодного винятку, люди є згідні що хліб котрого уживав Ісус до памятки вечері, був прісним хлібом, оскільки ж закон Божий забороняв їсти всякого іншого хліба в часі Пасхи і протягом сімох днів празнику (2 Мой. 13:3-7). Цей факт дає нам примір, що в подібний спосіб ми не повинні уживати кислого з рощиною хліба до святкування памятки вечері котру Ісус запровадив. Все ж таки, від випуску так званого „Руху прогібіції майже в половині останніх сто років, почавши в штаті Майне. Рух прогібіції був введений в чинність на цілій території в 1846 р. Дуже багато маючих себе християнами підтвержували що Ісус на другу емблему котра є при святкуванню Памятки Вечері уживав солодкого виноградного соку не ферментованого, а не правдивого червоного вина. Таким чином, щоби несплямити своєї совісті, вони наполягають на тому, що для святкування треба приготувити солодкий виноградний сік; і багато релігійних сект котрі стоять як гарантія для руху прогібіції, стараються тільки про солодкий виноградний сік, неферментований для своїх зібрань в зв'язку з тайною вечерю (причастям). Увесь час Вартова Башта піддержувала що „Плід виноградний” котрим Ісус обійшов навколо Своїх учеників, щоби пили його, був ферментований повторяємо в понижчій замітці (**). Це, що публікувалось в номері цього журналу з Березня 1889р.

Питання: Якого хліба і вина уживав Ісус до Памятки Вечері?

(**) Ми не маємо жодного сумніву що вино ужите нашим Господом щоби представити Свою пролляту кров було зроблене (як це ортодоксальні жиди ще роблять своє пасхальне вино) без жодного роду дріждів або закваски додаваної до виноградного соку для того, щоби пріспішити його ферментацію. Але все ж таки воно було вином ферментованим; елементи ферментації котрі містилися в виноградному соку довели через повільний процес до ферментації і очищення, і таким чином він остався „Вином”... Є ясним для нас, що вино уживане нашим Господом до вечері було чистим вином (а не простим виноградним соком, який не міг бути зберіганий без фер-

ментації від осені до весни вином про котре робиться згадка і в іншому місці в Писаннях, надмірність котрого упрявила б того, що його п'є (Ефес. 5:18; Йоан 12:20; Лук. 5:29), не піддержуючи що немовби наш Господь і Апостоли уживали розинкового або виноградного соку, але правдивого вина... В.Б. з Березня 1889 р. п.з. „Роковини Смерті Нашого Господа, параграфи 17, 18.

2. Рух прогібіції проти фабрикації, продажу і уживання алкогольних спіртних напитків, був звичайною політичною справою. Знаючи що він не бере свого початку або підтримки в святій Біблії або з примірів Ісуса і Його апостолів (***), ми не ідемо враз з цими різними релігійними сектами в обороні уживання, солодкого виноградного соку як одної з емблем до Памяткової Вечері. Християнин повинен виховувати свою совість відповідно до Слова Божого, що стосуються цієї справи. Він не повинен дозволяти своїй совісті заперечувати проти взяття одного ковтка правдивого вина, приготовленого на Памяткову Вечерю, наслідуючи приміру Апостолів. Стандарти релігійного руху прогібіції не мають права або авторитету регламентувати або упорядковувати спосіб святкування Памяткової Вечері Смерті Христа. Декларація ап. Павла в Рим 14:21 не має жодного відношення до того, що пилося на Памяткову Вечерю.

Питання: Чому не мається заперечувати щодо пиття правдивого вина на Памяткову Вечерю?

3. Ісус знав, що при Його смерті як Агнець Божий. Слідуюча Юдейська Пасхальна вечеря після котрої настав її семиденний празник прісного хліба остається в безчинності або застарілою. Вона не могла більше служити як „Тінь будущих добрих речей”. Тому що річ добра лутша жертва. Ісус Христос в дійсності пішов і умер як основа для Нового Євіта справедливості. Святкувати дальше Пасху, значило би надавати більшого значення тіні ніж дійсності. Це показувало би потребу віри в прихід Ісуса Христа як Агнця Божого, котрий бере на себе гріх світа. Тому особи котрі продовжують святкувати Пасху так як в старинному часі с тими, що відкидають Ісуса з назарету як (лутшу жертву), (Пасху нашу) (Кол. 2:16,17; Жид. 10:1, 9:23). Для того, щоб приготувити щось на місце щорічної Пасхальної Вечері, щось що напращало би їх віру і спомин в правдивому напрямі, Ісус установив нову Памяткову Вечерю. Він поучив Своїх послідувателів, щоб чинили це регулярно в властивому часі. Апостол Павло звертає нам на самперед увагу на вказівки Ісуса щоб це чинити, пишучи в I Кор. 11:23-26, слідуюче:

4. „Я бо прийняв від Господа, що і вас навчив, а саме, що Господь Ісус тієї ночі котрої був виданий, взяв хліб, і після того як подякував Богу переломив і сказав: Беріть, їжте, це є тіло моє, що за вас ломиться, це діло робіть на мій спомин. Так само і чашу, по вечері взяв і сказав: Ця чаша є Новий Завіт в крові моїй: це діло робіть на мій спомин скільки раз їсте з хліба цього і пете з цієї чаші. Смерть Господню звіщайте, доки Він прийде”. – Ам. Станд. Версія.

Питання: Чому не малося святкувати дальше Пасхи? І чому святкується Вечерю Спомину?

5. Послання, котре містить ці слова написав апостол Павло Коринтянам коло 55-го року по Хр., або за кілька літ перед тим, як Він був кинутий до в'язниці в Римі, Його вірний товариш, Лука, написав справоздання своєї Євангелії коло 60-го р. по Хр. В той час як Павло був у в'язниці в Римі Лука наслідував справоздання о Памятковій Вечері так як було подано Павлові і говорить відносно Ісуса в ту Пасхальну ніч 33р. по Хр.: „Потім взяв хліб, і після цього як подякував Богу, переломив і дав їм говорючи: Це єсть тіло моє що за вас дається. Це чиніть на мій спомин так само, після їди взяв чашу і дав її їм, глаголючи: „Ця чаша новий завіт вчинений у крові моїй, що за вас проливається” – Луки 22:19,20, Ам. Станд. Версія.

Питання: Чиє справоздання наслідував Лука, і щоб що показати?

6. Тому що Ісус не називає в багатьох словах дати або часу по праву підноситься питання, точно коли і як часто повинні Його ученики, члени тіла Церкви чинити це в послушний спосіб, на Його Спомин? Точно коли і як часто робити це повинно бути цілком ясно з рапорту Євангелії але після того, як мало місце велике падіння від правдивої і чистої віри, точно так як предсказував Апостол Павло в 2 Сол.2:3-7. Несподівано появилися розбіжності думок що стосується святкування і його розуміння, а так само щодо факту коли, як в який спосіб мається святкувати. В результаті нині ми знаходимо деякі релігійні організації, котрі претендують святкувати вечерю Господню щоденно, деякі кілька раз денно як у жертві римо-католицької літургії, інші щотижня

в неділю, в той час як ще інші в кожну чверть року в неділю одні вранці, а інші пополудню. Не можуть вони бути всі праві. Біблія показує, що вони всі є мильні.

Питання: Яка плутанина існує щодо пам'яткової вечері, і чому?

7. Ісус установив нову Пам'яткову Вечерю у визначеному часі, у вечері 14-го Нізана. Це були роковини ночі Ізраїльської Пасхи. Та типічна Пасха була святкована точно раз на рік на сю дату, не звертаючи уваги на день тижня, на котрий та дата припадає. Ісус є позатипічним Пасхальним Агенцем і Він установив нову Пам'яткову Вечерю на Свій спомин. Тип і поза тип повинні бути в гармонії. Тінь і суть повинні бути гармонізовані в відповідний спосіб. Ісус умер і пролляв Свою кров в день 14-го Нізана, після того як розпочав Пам'яткову Вечерю на Свій спомин. В Біблійний спосіб виходить тоді, що ми повинні обходити спомин смерті Ісуса Христа у вечір дня 14-го Нізана, або точно раз на рік на цю роковинну дату, не вважаючи на день тижня на котрий припадає та дата. Декларація Павла відносно чаші Пам'яткової Вечері „Це чиніть скіль раз пити мете з неї на мій Спомин” не може бути в Біблійний спосіб пояснена що означала що частіше або більше раз протягом року або більше раз на день належить це чинити. Павло сказав що до другого приходу Ісуса Христа буде довга дорога, і тому, хоча ученики святкують Пам'яткову Вечерю тільки раз на рік, то все ж таки чинемо це часто з причини багатьох років до приходу Господа.

Питання: Коли і скільки раз повинні ми святкувати Пам'яткову Вечерю. І чому?

8. Тому, Павло казав: „Скільки бо раз їсте хліб цей і чашу цю п'єте смерть господню звіщаєте доки (Він) прийде, Це саме діло могло бути сказано Ізраїльтянам відносно святкування Пасхи, так: „Скільки раз їсте пасхального агнця з гіркими зелями із прісним хлібом звіщаєте смерть Агнця в Єгипті до приходу великої позатипічної Пасхи Агнця Божого”. В Жидів 9:25,26: 10:11. Апостол пише відносно єдиної жертви Ісуса: „Ані щоб більше раз приносити себе самого в жертву, якож архирей, котрий входить кожно річно в пресвяте місце з кровю, що не є його, а то б треба було йому більше раз страдати від основи світа, в той час як тепер, у кінці віків явився єдиний раз, щоб жертвою Своєю стерти гріх”. „І в той час як всякий священник робить щоденну службу много раз ті самі жертви приносить, котрі ніколи не можуть стерти гріхів”. (Амер. Стан. Версія). Юдейський Архирей входив лише раз на рік в святая святих Храму для того, щоби принести кров спокутуючу гріхи в річний день примирення а проте апостол називає це тільки раз (много раз). Чому? З причини числа років, на протязі котрих первосвященник чинив це єдиний раз в кожному році в день примирення. Так само, коли правдиві християни святкують Пам'яткову Вечерю єдиний раз на рік в день 14-го Нізана, це стається справою „більше раз” через число років в котрих вона є святкована до приходу Христа.

Питання: Як Пам'яткова Вечеря є многоразовим святкуванням?

ВИЗНАЧЕННЯ ЧАСУ

9. Так отже, відповідно до писань, пам'яткова Вечеря є святкована в ночі 14-го Нізана, на дату Спомину становлення Христом Пам'яткової Вечері. Як визначаємо ми по дев'ятнадцятих століттях від тоді нинішню дату? Так довго як Єрусалим апостольських часів стояв, це питання могло бути регламентоване (упорядковане) через час на котрий Юдейські власті визначували святкування своєї Пасхальної Вечері. Але від зруйнування старинного Єрусалима і його храму в 70-у р. по Хр., як і від примусового припинення юдейських свят там, це питання в великій мірі треба було визначувати через астрономів. Також пригадайте собі що ми, послідователі Агнця Божого, є зобов'язані додержуватися не традицій Юдейських старших в цій справі, але поручень Єгови в Його інспірованім Слові, Біблії. Єгова установив щоби місяць Абіб (або Нізан як був пізніше названий) був місяцем відкриття року, а жертва пасхи мала бути заколювана і їджена 14-го дня цього місяця. Місяць Абіб або Нізан був і є місяцем з сонячною системою. Тому, що Єрусалимський храм не існував вже, сільськогосподарський празник переплодів жнив ячменю на 16-го Нізана не обходився вже там і не було потреби щоб дальше був обходжений, тому що Христос Ісус „первістком між мертвими стався” в день 16-го Нізана або в неділю вранці, 5-го квітня 33-го року по Хр. (I Кор. 15:20). Тому установлення часу, коли починається місяць починається місяць Нізан, не залежить від дозрівання ячменю в Палестині. Він може бути визначений що річно за допомогою весняного рівнодення (еквіноксу) і місяця.

Питання: Чому дата Пам'яткової Вечері не є за традиціями рабів, або за часом жнив ячменю?

10. Весняне рівнодення (еквінокс), коли ніч є рівна з днем, звичайно припадає коло 21 березня по нашому календарю, воно означає час коли сонце вступає в знак зодіака Овна або Барана (*), першого між дванадцятьма знаками зодіака. Місяць Нізан може починатись перед весняним рівноденням або після нього, чи це залежить від місяця чи ні. Період часу від одного нового місяця до другого є менший як тридцять днів, тобто 29 днів, 12 годин, 44 хвилини і 2,8 секунди. Тому, 12 періодів з місяців по місячній системі не є рівні з нашим роком по сонячній системі є 365 днів, але були на 11 днів коротші. Отже, в трьох роках по сонячній системі юдейська місячна програма була би коло 33 дні скорше або коротшою ніж програма по сонячній системі. Тому, для того, щоби затримати свій календар і щоби згармонізувати його з нашим сонячним календарем. Юдеї додавали що три роки 13-й місяць знаний як Ве-Адар (марчик). В кожному 19-ти літньому циклі вони мали сім таких тринадцяти-місячних років. Роки, котрі мали 13-ть місяців в такім дев'ятнадцяти-літнім циклі були: 3-й, 6-й, 8-й, 11-й, 14-й, 17-й і 19-й. (**)

Питання: Як роки по місячній системі є гармонізовані з роками по сонячній системі?

(*) Рівнодення (еквінокс) є установлюване на 21 березня, хоча сонце не вступає в знак Овна звичайно на 20 березня, а деколи навіть на 19 березня – Тге Енциклопедія Британська, том 4, стор. 574, видана в 1942 році.

(**) Марк П. Ліндо, Голандський англо-юдейського походження письменник прозаїк з останнього століття, пише: Юдейський рік є місячно сонячним хоча місяць є по місячній системі обчислення наші опираються на місячний цикл, і тому кожного 19-го року стрічаємося на цю саму дату в сонячному році. Цикл (19-й літній) має 235 місячних періодів, котрі ділимо на дванадцять років по 12-ть місяців і сім по 13-ть місяців. Це саме поділення часу зробив знаменитий афінський математик Метон, про якого ішла слава коло 432-го року перед Хр., але оскільки вчинив кожний третій рік високосним або вставним, 18-й і 19-й, оба були по 13-ть місяців; через наш сонячний устрій і місяцеві роки є ліпше зрівнювані... Високосний рік є творений через введення одного додаткового місяця безпосередньо після Адара, і котрий є названий Ве-Адар, або другий Адар... Причиною запровадження того періоду є те, щоби Пасха могла бути обходжена у властивому часі, котрим є новий місяць весняного рівнодення або після того, як сонце вступило в (знак) Овна; без різниці в якому його періоді має місце повний місяць, але його треба уважати в той час як сонце є в тому знаку. Щоби установляти один час для обходження ними (Пасхи), є показним в 4 Мой. 9:2 „Нехай святкують сини Ізраїлеві в призначений час Пасху“... У високо-сних роках (тобто: 3-м, 6-м, 8-м, 11-м, 14-м, 17-м, 19-м з 19-телітнього цикла), Адар має 30 днів, а додатковий місяць Ве-Адар 29 днів”.

Дивись Тге-Вахтовер з 1 лютого 1908 року, підзаголовком: „Паска в першому місяці“, сторінки 35-36. Коли, при кінці тих 19 літ, місяць вертається щоби мати свої зміни в тих самих днях сонячного року в місяцях в яких вони відбувалися 19 літ перед тим, то виходить що через уживання цикла з 19 чисел, різні зміни місяця на кожний рік можуть бути знайдені без уживання астрономічних таблиць. – Дивись, дату нового місяця Пасхи показану „золотим часом“. У однім змістовнім альманаху, як Світовий Альманах і книга фактів, опубліковані в Нью-Йорку.

Метода Теократична

11. Метода вирахування дня 14-го Нізана кожного року для святкування Памяткової Вечері Світками Єгови, метода котру ми тепер наслідуюмо, була установлена в простий спосіб в номері Вартової Башти з 15 березня 1907 року стор. 87 п.з.: „дата Памяткової Вечері“. Вона оповіщає: „Так як всі знаємо, Юдеї більше користувалися місяцем ніж ми для розпізнання їх часу. Кожний новий місяць представляв початок нового місяця. Новий місяць котрий був найтісніше зв'язаний з весняним рівноденням (Еквіноксом), був знаний як початок еклізіастичного року і на початку 15-го дня того місяця був святкуваний (протягом 7-ох днів) празник Пасхи, який тривав один тиждень“. В тому році, 1907, новий місяць найблищий до весняного рівнодення появився перед ним. Як ми це знаємо? Тому що дата Пасхи котра настає в 14-тий день того місяця, припадала тільки 7 або 8 днів після весняного рівнодення, або на 28-го Березня. Так і говорив Артикул Вартової Башти „дата цього святкування в цьому році (1907) припадатиме на 28-го Березня по 6-ій год. Пополудню, тому що у тій годині розпочинається 14-ий день місяця Нізана по Юдейському розпіднаванню.”

12. Інший випадок, коли новий місяць починається перед весняним рівноденням був в 33-у році по Хр. Тому що Ісус був умертвлений в п'ятницю після полудню 3 квітня, то Він святкував Пам'яткову Вечерю в четвер вночі 2 квітня. Тому, новий місяць в тому році розпочинався перед весняним рівноденням; він розпочинався в четвер, 20 березня. Таким чином, є задемонстровано, що Біблійна метода щоб розпізнати ніч була та: рахуючи від нового місяця від весняного рівнодення, а не завжди від першого нового місяця, який розпочинався після весняного рівнодення (Див. Маргінесову замітку). (**).

Питання: 11, 12. Як вираховуємо ми в Біблійний спосіб коли припадає 14-го Нізана.

(**). Біблійний словник Смітса, том 3, (Видання з 1863 р.) п.з.: „Рік”, каже нам із 1804 стор.: „Є певним що (Юдейські) місяці були помісячні системі, кожний розпочинаючись з новим місяцем ... За спостереженнями сучасних мандрівників, ячмінь є доспілим в найтепліших частинах Палестини в перших днях квітня. Отже ячмінні жнива розпочиналися приблизно на пів місяця перед весняним рівноденням або після нього. Кожний рік якщо є по сонячній системі розпочинався в тому коло того рівнодення, коли найбільш ранні ячмінні колоски повинні бути доспілі. Все – таки, якщо(юдейські) місяці були по місячній системі, то початок року повинен був бути визначуваний через новий місяць, близький цього часу. Новий місяць мав бути той, котрий припадав коло або зараз після рівнодення, не більше як кілька днів перед тим, коли за рахуванням приношено як жертву первоплоди”.

Отже є можливим що старинні ізраїльтяни визначували день свого року на весні через схід і захід сонця і інших зір, котрі були знані означувати правильний час сонячного року.

13. Тому що Ісус установив Пам'яткову Вечерю в ночі вечері Пасхи або ночі 14-го Нізана, то через розпізнання і коли припадає день 14-го Нізана в цьому році 1948. Ми пізнаємо ніч коли має бути святкований Спомин Христової смерті в теократичний спосіб.

14. Ми повинні керуватися за Єрусалимським часом. Новий місяць найблищий до весняного рівнодення в 1948 році появляється в середу, 10 березня коло години 11:40 по полудню. Цей місяць не буде видний на небі Південного Заходу аж около 30 годин пізніше (***), тобто не буде видний перед годиною 5:40 дня 12-го березня. Отже він не буде видний для мешканців в Єрусалимі перед передчасними годинами дня 12-го березня. Тому, було б слушним розпочати нам перший день місяця Нізана з наступною ніччю, 12-го березня. Тому що 1-го Нізана розпочинається в ночі 12-го березня, то 14-го Нізана розпочинатиметься в ночі в четвер 25-го березня 1948 року. Місяць стає повним в Єрусалимі в той самий день 25-го березня о годині 5:34-52 по полудню або коло години 5:35 по полудню. Отже, **25-го** березня, в четвер, о 6-й год. по полудню або по заході сонця, буде властивий час для членів тіла Христового” обходити Пам'яткову Вечерю так як заповідав їм Ісус чинити на 14-го Нізана, більше як 19-ть століть тому. З цього наші читачі бачитимуть що ми не зважаємо на 19-ть літній цикл, котрий був прийнятий Юдеями за кілька століть по Христі для вирахування дати їх місяців і свят. Послідувателі Хреста не є під Мойсеєвою угодою, тому що та старинна угода з Юдеями була прибита на дереві на якому умер Ісус. Таким чином вона була усунена з дороги. Отже ми не є зв'язані регламентацією або регулюванням рабів, котрі претендують тепер „стояти в лавці Мойсеєвій, котрі роблять передбачення для своєї суботи і для інших учнів в своїх вирахуваннях. Ми стараємося іти як найтісніше можливо дорогою є вказаною в Біблії, і для тієї причини наші дати для обходження Пам'яткової Вечері не припадають регулярно з рабінськими датами для Юдейської Пасхи нині.

Питання: 13,14. Як вираховуємо ми 14-го Нізана на цей рік 1948?

(***) Біблійний Словник Яс Растінгаса (1898), том 1, стр.411: „Є можливе що через додавання стільки годин (не менше як около 30) місяць стане видним, а через взяття першого заходу сонця після того знаємо коли мав розпочатися кожний місяць”.

Значіння символів

15. В гармонії сповіданням в цьому номері Вартової Башти, нехай помазаний останок членів тіла Христового згромадиться разом о відповідній годині для кожної їх групи по 6-й годині по полудні, місцевого стандартного часу. Після відповідної пісні і молитви за якими наступас обговорення Пам'яткової вечері в світлі „Теперішньої правди”, нехай відтак один посвячений відмовить молитву над хлібом і вином разом, а потім члени останка мають бути обслужені сим-

волами, тобто прісним хлібом і червоним вином. В час, як вони споживають або причащаються з символів цих разом, вони повинні пам'ятати слова апостола: „Коли їсте цей хліб і чашу п'єте, смерть Господню звіщаєте доки він прийде” (1 Корин. 11:26. Ам. Ст. Вер.). Тому що хліб як і вино показують одну і ту саму річ, тобто Христову смерть, ті два символи подається належним чином разом і споживання або причащення робиться разом без формальної молитви між ними.

Питання: Коли і як і хто має бути обслужений символами?

16. В той час, як споживають або причащаються з символів причасники повинні пам'ятати пояснення апостола о їх значенню, як є нам оповіщене (1 Корин. 10:16,17). „Чаша благословення, котру благословляємо, хіба, не є спільність з Тілом Христовим? Хліб, який переломляємо хіба не єсть общеніє з тілом Христовим? Маючи на увазі що є один хліб ми многі є одним хлібом тілом: бо всі беремо участь з того самого хліба” (А. С. В тобто кусок прісного хліба символізує „Тіло Христове”, котрому Ісус є Головою. Через споживання або причащення з Памяткового хліба ми доказуємо нашу єдність з Ним і нашу участь разом з Ним в Його горях і в зневагах. В день П'ятидесятниці, ті котрі є членами тіла під Христом Ісусом були зобразовані через два пшеничні хліба, котрі первосвященник приносив як жертву в храмі: оба хліба були ужиті щоб показати що церква складатиметься з двох кляс тобто юдеїв і язичників. Але на Памяткову Вечерю, єдиний хліб зобразовує єдність всіх членів тіла, по одних з другими і з їх Головою Христом Ісусом. – 3 Мойс. 23:15-21 Д. Апос. 2:1.

Питання: Що показує це, що хтось причащається з Памяткового хліба?

17. Червоне вино символізує проляту кров, тобто смерть. Тут воно представляє смерть Христа через котру Він доказав свою бездоганність і вірність до Бога і також через котру Він одночасно заплатив жертву викупу. Через пиття Памяткового вина, члени останка звіщають що вони є хрещені в смерть Христа і що вони носять в своїх м'ясних тілах знаки смерті Христа, а також що вони таким чином мають спільну участь в Його смерті для оправдання імені Єгови. (Рим. 6:2,4. Марка 10: 38, 39. 2 Корин. 4:10. Филип. 3:10). Це не означає що вони мали б участь в жертві за гріх або що брали би участь в приготуванні жертви викупу: Він сам може приготувати і приготував жертву за гріх. Але участь в зневагах, горях і смерті Христа є щось, що було дане Єговою Богом через Ісуса Христа тим 144000 членів його тіла як незвичайний привілей. Ім є дана обітниця: „Коли бо ми з ними умерли, то і з ним і житимем. Коли терпимо з ним і царюватимем,” тобто пануватимем в Його небеснім Царстві.” – 2 Тимотея 2:11,12.

Питання: Що показує це, що хтось причащається або п'є памяткового вина?

18. Для тієї причини, посвячені люди доброї волі. „інші вівці” господні котрі сердечно є запрошені бути присутніми на Памятковій Вечері, не повинні і не будуть причащатися або споживати з символів. Вони шанують цю оказію і шанують те, що вона означає, оскільки є присутніми на святкуванні і обходженню того, що члени помазаного останка чинять в послуші перед Єговою і свого голови. Але вони розуміють що вони не є помазаними членами тіла Христового, і не є охрещені в Його смерть, ані не є покликаними і назначуваними панувати разом з Ним в Його Небеснім Царстві, вони шукають вічного життя в людській досконалості на землі під тим Небесним Царством. Для них причащатися або споживати з символів зобразовало би щось, що не є правдивим що до них самих. Тому вони нехай не причащаються.

Питання: Чому не мають причащатися також і посвячені інші вівці?

19. З огляду на цей факт, Памяткова Вечеря перестане в один день бути обходжена на цій землі. Це буде тоді, коли останок тіла Христового котрий носить на собі знаки смерті Господа Ісуса, докаже свою вірність аж до смерті, скінчивши свою земну дорогу. Тому, Памяткова Вечеря не буде святкована на протязі тисячлітнього панування Христа після того, як цей останок буде разом з Ним вгорі в Царстві... Памяткова Вечеря є обходжена аж до Його приходу, щоб показати єдину річ, „Його смерті”, котра ця (Вечеря) причащатися є дана для членів Його помазаного тіла як дорогий привілей від Бога. Повторяємо ще раз: „Скільки бо раз їсте хліб цей і чашу пете, смерть Господню звіщаєте доки ВІН ПРИЙДЕ.” (1 Корин. 11:26) Цей прихід не відноситься до Його приходу в Царство в 1918р., для роботи суду. Він відноситься до Його приходу для укомплектування Своєї Церкви Невісти в Небесах Божого Царства і повного здійснення подружжя Ангця Божого і Його духовної Невісти Церкви.

Питання: Коли перестане Памяткова Вечеря бути обходжена на землі. І чому?

20. Ми зауважусмо що жертва типічної Пасхи ізраїльтян дійшла тоді до свого кінця і перестала бути обходжена правдивим Ізраїлем Божим, після того, як Ісус Христос прийшов і завершив свою людську жертву в 33-му році по Хр. Подібно до додержання Спомину смерті Христової знайде свій кінець після того як Він прийде і завершить свою смерть так як була виконана в вірних членах Його помазаного тіла. Доки Він прийде в цьому змислі, остаток членів Його тіла продовжуватиме приймати символічний хліб і вино щоб звіщати смерть Христову. І вони продовжуватимуть, показувати це далше також в їх щоденному курсі діяння аж до закінчення їх земного життя.

Питання: Як довго продовжуватиме останок причащатися з неї?

21. Відкуплені з людства не святкуватимуть Вечері Господньої на землі на протязі тисячолітнього Царства Христа зі Своєю „Невістою”. Земні мертві котрі почують Його голос як Царя і котрі вийдуть з могил до привілеїв вічного життя на землі, не святкуватимуть 14-го Нізана в кожному році через причащання або споживання з пам'яткового хліба і вина. Ані навіть вірні з старинних часів, від Авеля до Йоана христителя, котрі почесно є згадані в Жидів II-й голові, не споминатимуть таким чином смерті Христової в кожному році. Жоден з них не вмиратиме в смерті Христовій, але житимуть під Царством Христовим в надії осягнення вічного життя вдосконалому тілі на цій землі. Нинішні посвячені люди доброї волі „інші вівці Господні, багатьох з котрих перейдуть через знищення в Армагедоні не вмираючи, є частиною того відкупленого людства, котре виявиться гідним оправданням до вічного життя через жертву Христа, тому, утримання відкупленого людства від їдження іпиття Пам'яткової Вечері смерті Христової починається в дійсності з „Великою громадою” нинішніх людей доброї волі „іншими вівцями” яких Добрий Пастир збирає тепер в одно товариство з'єднане з своїм останком.

Питання: З ким починається утримання людства від причащання з Пам'яткової Вечері і чому?

22. Нічого не є ясним ніж те, що додержання Спомину смерті Христа не є поручене земним членам з відкупленого людства, як частина перебування для осягнення вічного життя для них під Царством Єгови через Христа Ісуса. Все таки, віддані люди доброї волі уважають це тепер привілеєм, щоби до тих пір поки останок послухним образом продовжує виконувати Пам'яткову Вечерю признавати цю оказію. Вони приходитимуть і збиратимуться разом з членами останка на цю благословенну оказію і будуть слухачами і глядачами всього цього, що є сказано і вчинено на це свято. Через це вони підкріплюють і потішають останка і показують що вони підтримують останка в службі Божій, в службі, в котрій останок має ще керівництво під Христом Ісусом.

Питання: Як признають теперішні „інші вівці” цю оказію?

23. Розуміючи, що світ зближається до свого остаточного кінця і, отже що свято Пам'яткової вечері не буде святковане вже багато разів, доцінюймо всі наші привілеї щоби показати належне признання, щодо цієї благословенної оказії в цьому році, 1948 і в роках котрі ще зостаються. Пам'ятаймо в той час як стоїмо перед брамами входу Нового Світа Справедливості, що це є спомин оснований того славного Нового Світа.

Питання: Як покажемо ми всі доцінювання що до нашого привілею і чому?

Вахтовер з 1 лютого 1948 року

Ісаїї 54:13.

Пісня 203,127.

----000000-----